

Neštepeno
Poprijéta Devica Marija

VI ročník, 6 st

1910 JUNIUS

Zmozsna
Gospá Vogrszka

POBOZSEN MESZECSÉN LISZT.

Keddtel:
Bassa Ivan plebános vu Bogojni.

Vszebina.

Reditel : Oznanilo	161
Bg : Miloscse szi puna	163
B. I. T. : Hodmo naprej !	166
Fr. Herm. : Nova Juditha	170
Dr. Lenarsich : Szv. precisicsavanje	174
Fr. Herm. : Szv. rane. — Példa	178
S. I. : Szladko Szrce Marijino	180
Po Saig. P. : Preszv. Szrce Jezusovo	185
P. : Je Bog	190

Drobis.

**Ki ne dobro, ki je vees, ali menje dobo
sznopiesov, naj mi naznani ! Vsza pizma k
meni, vu stamparijo nikaj !**

**Ki sesé liszt dáblati, naj za njega dve
koroni posle na ime : Bassa Ivan plebanos
vu Bogojini (Bagonya, Zalamegye) ali naj
onomi dá, od koga liszt prekvzeme vszaki
meszec.**

**Sziromáki, ki nemorejo zdaj vesaszi
pláesati, kak vszako leto, tak i letosz lehko
po veeskrátnih sumah, ali pa, kda bodo
meli, naednok pláesajo !**

Csiszti dohodki liszta sze obrnejo na zidanje ednoga
szamosztana (klostra) v krajini Szlovenszkoj na Vogrszkom.

NEVTEPENÓ POPRIJETA DEVICA MARIJA

ZMOZSNA GOSZPÁ VOGRSZKA. — POBOZSEN MESZÉCSÉN LISZT

REDITEL:

BASSA IVAN
PLEBÁNOS

Vu Bogojini (Bagonya, Zalam.)

Prihaja vszaki meszec. Cena 2 koroni, v Ameriko tri.

Postüváni narocsnieje.

Z bozsov miloscsov pomali naprej idemo z nasim liztom tak, ka sze zdaj zse vü pam, ka szlobodno szpurnim moje gorécsse zselenje, z sterim sesém na návuk i

naprej idenje nasega lüdsztva delati, za to vam naznánim, ka *vszaki narocsnik* nasega lizsta, *steri do konca mihalscseka doliplácsa* szvoje dve korone za letosnji lizst, *prisesztnoga novoga leta kalendár k senki dobi v jeszén.*

Za to proszim *vsze narocsnike*, naj sze páscsijo z narocsninov, goszpode *poverjetnike pa proszim*, *naj meni do 10-ga oktobra naznánje dájo*, kelko kalendárov sze more k njim poszlati; telko poslemo, kelko narocsnine jasz do 10-ga oktobra v roke dobim. Csi bi vecs narocsnikov bilo, ki tüdi rédno placšüjo, bi pomali scse kaj drügoga tüdi znali dobiti.

Bassa Ivan

reditel.

Miloscse szi puna.

Kda je angeo Goszpodnov pozdravo bl. D. Mario ino njoj je naznánje dao volo bozso, njoj je takse priimke dávae, stere szi ona szama od szebé nkdár ne bi vüpala miszliti.

Za to szi ona presztráhsena od toga premisláva, kak sze morejo recsi angelove razmeti, premisláva szi, jeli je to, ka ona zdaj vidi ino csüje, jeli je to ne szamo kaksa szenja, ali pa kakse naszedávanje hüdoga düha?

Angeo njoj právi: „Blázsená szi ti med zsenámi“. pa ona, stera szebé za nájménso drzsi med vszemi, ne more zarazmeti, kak to njoj sto praviti more?

Angeo, dale gucsi, ka „je miloszt naisla pri Bogi,“ takso miloszt, ka je vsze od njé odviszno, ka néba i zemla na njéni odgovor csáka, uaj bi njo mogla za mater Zvelicsitela, za drügo Evo, blázseno Evo csasztiti, stera poprávi, ka je prva pokvárila. Pa Maria na to velko hválo sze za blázseno csüti, ár je mogocsa szebé za szlüzsbnico bozso imenüvati.

Glejte vszi, ki szi diko i dobro imé zselete, hodte ino csüjte, kde sze eta szprávlajo.

Sztálna zvisanoszt, práva plemenitoszt vu tom sztoji, naj szebé za najménse postüjemo. Jezus szám to právi rekocs: „Ki je nájménsi med vami, on vam naj bode nájvéksi.“ (Lük. 9. 48.)

Táksa velikoszt, stere korén je práva poniznoszt, je práva ino isztinszka, pa tüdi gvüsna. Taksega postenjá,

stero szi sz poniznosztjov szprávis, niscse ne more od tebe vzéti.

Kem menje miszlis i drzsis szám od szebé, tem bole te zviszi Bog, ár kda szpoznas, ka szi ti szam od szebe nikaj, te de vsze tvoje vüpanje vu Bogi pa sze te vu szrci lehko podignes k njemi, od koga ysza csákas, ki je sztvoriteo i vretina vszega dobra, po tom lezsi racsunas z vüpanjom na Njegovo pomocs, ár znás, ka Bog veszélje má v tom, ka je mogocsi z nicesza kaj, z szlaboszt zmozsnoszt napravili.

Escse vecs: Práva poniznoszt tüdi právo modroszt noszi z szebov.

Jeli je bole milüvanja vréden cslovek, kak je gizdávec ino segávec? Ki bezsi za cslovecsov hválov ino sze za vszaki szühi kolics lovi, naj szamo postenjë má med lüdmü pa ga li vszaka ogovorliva recs do globocsine szrcá razcsali? Vidis, od tákse nevole te obráni práva poniznoszt, ár bos z njénov pomocsjov vszikhár znao szi tak miszlitü, kak szv. Paveo apostol pise: „Moja nájménsa szkrb je to, kak szi szvet od mené premisláva; je, ki de me pravicsno szodo, Bog.“ (1. Kor. 4, 3.)

Z poniznosztjov doszégnes to, ka ti szvetszke dike szenje ne bodo mesale pámeti, ár bodes szpoznao, kelkokrát sze znori ino za kak bozsnov vrednosztjov bezsi, ki szi pred szvetom diko isese.

Z poniznosztjov doszégnes, ka te nevoscscenoszt mesala ne bode, ár sze ne bos nikdár primerjao vu niksem deli k blizsnjemi tvojemü. Csi bos kaj dobroga vido na njcm, ga ne bodes potvárjao; nego szi zmiszlis, ka je njegova dobra lasztivnoszt bozsi dár pri njem, pa bos ga za to lübo, bos sze veszelüvao, ka drügi kaj dobroga má vu szebi ino bos dieso Bogá, od koga zhájajo vsza dobra.

Poniznoszt ete szvet za malovredno jákoszt drzsi, ár szvet na to gléda, ka lüdjé právijo, nego po pravici je poniznoszt jákoszt vszeh jákosztih, stera je jedina mogot pa mocsno vcsiniti cslovecse szrcé vu vszaksoj nevoli i sotrebcsini ino vednáke vcsiniti lüdi pred vszaksov obe cásztjov.

Záto szmo krcscenicje, naj iscsemo szpodobni grátai-Krisztusi. Krisztus je pa ponizen bio do spota punl-

szmrti krizsa. Zátó: ne je krscsanszko, poganszko szrce je ono, stero poniznoszti poznati nescse.

Jezus zselej od nász, naj njega naszledűjemo, zsele od vucsenikov szvojih, naj sze vcsijo od njega ponznoszti. „Vcsite sze od mené, ár szam krotkoga i poniznoga szrca.“ je pravo on szám. (Mát. 11, 29.)

Z poniznosztjov je priseo na szvet, rad je bio, csi szo ga znizili ino z nájvéksov poniznosztjov je so z etoga szveta.

Pa mi? Mi bi sze brezi poniznoszti radi zvelicsali? Kda grátam ponizen, csi me na vszako recs, stera sze mi ne vidi, csemér obleti? Csi sze te ne bom vojűvao proti szamomi szebi, kda nájlepso priliko mám?

Kralica nébe i zemle, pri tebi vidim nájbole, ka ki sze ponizi, zviszi sze. Proszim te, pomagaj mi, naj zse ednok obládam v szebi sztáro gizdo, stera scse izda kralűje nad menov.

Navcsi me, ka vsza, stera vidim, csűjem i v pamet vzemem, ka bom vsza znao na vékso diko bozso obrnoti pa csi kaj dobroga vcsinim, ka bom znao ono tűdi Bogi zahváliti ino njega dicsiti za vsze dáre, stere drűgim, ali meni podeli.

Bg.

Hodmo naprej!

vo szo recsi, stere mi vecskrát ponávlamo i od sterih bi sze krv vnogih na tom szvejti szejzti i zmrznoti mogla vu zsilaj, csi bi szi malo premislávali od njih.

Hodmo naprej!

Dobro je, vgonjavlimo zdaj, ka znamenüjejo té recsi.

Hodmo naprej!

Ali kama?

Ka delat?

Kak?

I kak dugo?

Najoprvim: isztina je ka idemo naprej?

Zagvüsno: potom, zakaj szo té recsi tak nücane od nász? Je edno naturalszko zselenje, ka nam je na jezik prneszé. I to nam poterdi probanje.

Hodmo brez henjanja. Vnogi zmed nász szo povrgli dávno i dávno detecska i zmejécse pungrade mladoszti. Naj gléda fszaki za szébe i právi zbatrivnosztjov, csi escse je ne većino edne duge poti. Záto je isztina csi sze komi vidi ali ne, ka je nase zsvilenje edna pot pa ne rávno vezzela kak sze nam je prvle vidla.

I kama idemo?

Brezi fszega dvojenjá idemo mujrat. Ali szmrt, stera sze nam vidi nájménse delo, má za hrbtom doszta velikoga in imenitnoga. Szmrt ne zapré nego odpré i je zacsétek.

Eden brezpameten, gda bi vido obrvim leteti eden vlák vu dugo kmicsno lüknjo ednoga brega, bi miszlo ka ga zemla pozsré i ga vecs niscse nigdár nede vido. Ali potnik, ki pozna gvüsnoszt i sze vüpa, ka szkoz prijde, sze dá pozsreti brez bojznoszt od kmicsnih vüsz. Zná ka pot pod bregom má konec na drügom kráji bregá i potom de páli vido szijvo nébo od szuncsnih trákov raszvetleno.

Zsivlenje je vlák, steri nasz pela znajvéksov mocsjov i szijlov po toj poti. Szmrt je pot pod bregom, vu stere sztrahovitno kmicsnoszt sze moremo podati, csi scsemo ali ne, ár szmo na vláki. Ona pot pa, ka nász csásóka na drügom kráji bregá je vekivecsnoszt, szrecsna ali neszrecsna, stera od dobroga ali od lagoonoga sztoji, szkem ja potnik oklajeni.

Záto, kak sze vidi, nejdemo szamo naprej nego proti vekivecsnoszt.

Ka mo pa tam?

Sli mo na viziteranje vszega tisztoga, ka szmo szebom prneszli; na vödevanje fszega tisztoga na szvetloszt ka szmo na té kráj brega z lazsjov, z zatajenjom ali z kaksimi sté drügimi krivicami szkrili; glédat fsze trepetajocse, i fsze tisztlo ka szmo szizaszlüzsil. Tam mo vidili, ka králi nikaj nede valála korona, vojáki szábla zsenzski i dekli lepota, bogátei miljone. To mo tam i nikaj drügo.

Í kak mo sli?

Na vláki expresz, steri leti tak, ka nam pogléd krádne. Eden za drügim nasz odsztávijo prijáteli; dnévi i lejta, nájvéksa vupanja i veszélja tüdi mignejo od ocsi edno za drugim kak lüdjé, drevje, hizse i vesznice, med tisztim ka sze pelámo na vláki.

— Naprej! Naprej! — kricsi za nami zapovedáva-

jodca recs bozsa. I nede kričsala: Halt! szamo ednok i te za fszigdár.

Kak dugo mo pa sli?

Tecsász dokecs nemo csüli tisztí sztrasen Halt! Ne edno megnjenoszt prvle i ne duzse.

Zdáj mi povej, o hübléni cstevec-tü, gde szva zamá i gde naj niscse ne csüje zvün Bogá; povej mi zrokov na szrci: kak zshivés i kak ides ti? More biti szí zmed tisztih ka znorci kresijo: hodmo naprej i vüpajo na fsza pitanja odgovoriti? Morebiti szí zmed tisztih ki zshivéjo tak da njim nigdár nebi trbelo mrejtí? Csüj. záto prijátelszko recs stero, ti scsém posepetnoti pod vüho i csi tak ka de ti na haszek. Pöszlüsaj dobro: merjés ti tüdi. Oh to je, ka szí mi nakano praviti! mi odgovoris, hrzajocs sze. Oh neszrecsen!

Ali tá je isztina csi rávno tak pozabléna i odürjavána, i za voło té pozáblenosztí i odürjávánosztí szmrí je napunjéna pot pekla. Kelko menje bi jih bilo tamkar csi sze nebi hrzali szté recsi. Ali szmej sze záto szmej kak eden norc, ve bos zse vido na kaksí jocs sze oberne tvoí szmeh, gda te pride grlit mrzla roka szmrí.

Ali ne, moj prijátel, ne, miszli szí na tvoje zshivlenje, na tvoje zvelicsanje, za tvojo düso! Ne szmej sze ne, ár neszmiyo biti szmeh té grozovitne isztine nego globoko premislavanje.

Vszaksi cslovik, ki je malo pri pámeti, prle kak bi sze szpravo na edno dugo pot, szí pripraví fsze ka njemi je potrebno escse na náj ménse recsi. Iti na to pot szí níkaj ne pripravlas?

Zakaj, vidis, ka cslovik szamo ednok merje. Csi bi drügocs mogeo poprávlati to pot, nieden nebi zablodo.

Ali nega vrásztva! Szamo ednok merjémo, i za fszigdár. Po szmrí ne valá vecs ne prosziti od Bogá pár tjednov vrejména i tüdi nam ga podmititi. Vsza tá, ka szo mogocsa duesz, nedo mogocsa vütro. Gda bos csüo prvi

vdárec zvoná vekivecsnoszti, bode zse keszno, ár miné vōra
csloveka i sze zacsne vōra Bozsa.

Dobro je záto, oh prijátel, to je tvoja vōra vu steroj
szí zdaj, stero más dnesz na tvoj racsun. Dnesz záto,
prijátel, ne csákaj jütre ne edne minote, odkrij szvoje
szrcé szpovedniki i zagvūsaj tvoje veszélje vekivecsno.

B. J. T.

Nova Judita.

Kda je neszmileni voditeo vojszke Holofernesz szpadno v roke glaszovitoj zsenzski Juditi, te je ona szlobodno etak zaszpevala : „Vszemogocsi Goszpon ga ponizo i prek ga dáo v roke ednoj zsenzski“. (Jud. 16. 7.) Kaj taksega szpevle tūdi král Dávid vu prvom szvojem himnusi : „Neverniki szo naliczni práhi, steroga veter goni z zemelszkoga lica“. Tūdi sze taksi klik csūje z vūszt Bl. Divice : „Gizdave je razegnao“.

Kda sze Judita povrnola v Betulijo z glávov Holoferneszovov, te je etak szvojim lūdem právila : „Szlūsajte me brátje ! Obeszite to glavo na zid, a kda szunce zaide, idite na nepriátele. Nikaj drūgo nego oni bodo priszileni da zbūdijo szvojega voditela i kda bodo vārali v krvi lezsécsega, sztráh bo jih zgrabo i bodo razbezsali“. Pa tak je ona razegnála z szvojim národom celo aszirszko vojszko. Izraelci poszlühnejo Judito.

Kda szo ih vpazili aszirszki szoldácje, etak szo sze zacsuoli norca delat : Misi szo z szvoje lūknje pobegle i razkorázsile szo sze, da z nami bojūjejo. Ali kak szo sze znorili, kda szo vidili Holofernesza brez glavé ! Od sztráha zdrgecsejo kak trszl na vetri ; i razbezsali szo na stiri

kraje szveta, rávno kak v psalmi pise : „Kak práh, steroga je veter razegnao“.

Kelkokrát je rávno taksa neszreca zgrábila gizdave nevernike vu vszej vekaj.

Bl. Divica Marija, tá nova Judita, je vszigdár bila obrámbo Szvéte materecérkve namesztjene na Petrovoj pecsini.

Zmiszlimo szi szamo tá, kda szo krsceseniki Törke obládali, za volo toga szo Marijo nazváli „Kralica obrámbe“. Pa ka sze te dogodilo Muhamedovcom, to sze rávno na zacsélki preminocsega sztoletja dogodilo nevernim Francuzom ; etak sze je gizdavi Korzikánec, Napoleon pápi VII. Piusi norca delao, kda szo ga oni z Szvétematerecérkve võvrgli „Ha, za volo pápinovoga võvrzenja z Materecérkve nede záto mojim szoldákom z rok skér kápala“. Pa ipak na snezsnatih ruszkih poláj sze vsze to szpunilo. Napoleon je ne racsunao na Tisztoga, steri razgánja gizdave pred szebom, nego szamo na tiszte, steri szo njegove szanij po sznegi nagánjali. I tak szo pápa VII. Pius dobili szlobodo, te szo proslávlili pápa té dén ; to novo Judito — Marijo — szo meli za obrámbo. Marijo szo okronali i gor szo dáli posztaviti mocsen szteber za szpomin ove znamenite obrámbe ; i szvétek „Pomocsnica krscesenikov“ pretégnoli na szakse leto.

Nega bojáznoszti, gde zvita szábla ove nove Judite, da tam nebi nepriáteli Materecérkve szpokapali. Da je ona mogocsa, to sze nevernikom nedá võrvati, ali da tezs kocso te száble ne csüjejo, to nemrejo zatajüvati.

Nova Judita — Maria — bo vszigdár na szredini csi sze zazivle za obrámbo, nega nikáj drügoga, nego da sze k njoj more hrliti, ár je ona vszega zagovornica, obrámbo i pomocsnica.

Arhiov vladar Amonitszki, csi je rávno bio z Holoferneszom, ali kda sze zglédno na tiszjo ka sze dogodilo z njim, te sze vcsaszi pridrzso k tisztim, steri stüjejo právoga Bogá. Takse bi vam prevnoge mogeo napomenoti, steri szo sze k vecsnomi Bogi obrnoli, kda szo vidili i poznávali obrámbo nove Judite — Marije.

Kda je szluga Holoferneszov opazo telo szvojega vértá; ne szám rad je etak opiszao znamenitoszt Juditino, zovimi recsmi : „Edna hebrejszka zszenszka je zoszágala hizso

krála Nabuhodonozora!“ Zakaj sze ovo dogodilo? Ár szo sze miszli Nabuhodonozorove ne ravnále po voli Tisztoga, proti steromi je on boj vodo.

Kam sté je Holofernesz z vojszkom so, on je vszim zadávao sztráh i trepet; vszi národi szo sze njemi szpokorili. Ali za vsze to je dáo vsze hráme szpodreti, a to vsze záto, da számomi Nabuhodonozori bozsánszke császti prikázse. To je tá gizdoszt, stera je prekipila, kda szo sze trijé mladénci: Ananija, Azarija i Mizael, ne steli sztébri Nabuhodonozorovomi pokloniti; to je tá gizdoszt za volo stere je prorok Izaiás szporédo babilonszkoga krála z Luciferom, steromi sze stelo, da bode ednáki Vszemogocsemi Bogi, a on sze zrúso v bezdno peklénszko; Nabuhodonozor je práva prilika Luciferova; a tiszta Judita, stera je zoszágala njegovo králevszko hizso prilika je Tisztoj nõvoj Juditi — Mariji — stera je zatrla z devicsánszkov nogov glavo nepriátela cslovecsega roda!

Csi iscsemo zrok za pregánjanje szv. Materecérkve, nájdemo té zrok vu gizdoszti nevernikov; gizdoszt je gnjezda vszih bozsih nepriátelov. Vszi krivi návuki od zacsétka pa do dnésnjega dnéva cilajo na to kak da bi cslovecsánsztvo od Bogá odvrnoli, i da bi ovládali Jezusov návuk i da szvoj krivi návuk zviszijo, steroga bi meo obládati Jezus. To je tiszta neverszka gizdoszt, o steroy Bl. Divica szpevle v peszmi vu „Zvelicsaj“ (Magnificat); ali je gizdoszt obládana z Juditinom száblom! „Razegnao je gizdáve z pametjom szrcá szvojega“ szpevle Maria.

Cslovecsánszko szrcé je prevecs szebé oblúbilo — to je zrok nájevke gizdoszti, a záto ár Bog sze nemre odpovedati szvojih pravíc, szila jé, da gizdávi májo mrszkoszt na Njega i na njegovoga Edinorodjenoga.

Marijo nájdes vu stalici i na Kalváriji vszigidár ponizno. Záto je i Ona szaditelica nasega odküplenja, i vsze zsaloszt i nevole nanesene njénomi Szini túdi szo proti Njoj naprete.

Gizdávi iscsejo za szebé bozsanszko császt; a Marija jo je iszkala za Bogá, i záto jo Bog zviszo nad vszim sztvoenjém. Kelko je Ona blázsena vu szvojem Bogi, telko mrszkoszt májo gizdávi nevernicje na njo, ár bi oni steli biti szrecsni brez Bogá. A to je nemogocse. Ovo nemogocsnost túdi tiszti dokazüvlejo, steri prlé ali szletkar

predobivleni, priszileni szo da z odpadnikom z Cérkve Julijánom etak právjio: „Galilejec, premagao szí.“ A to je rávno tak csi bi etak pravili: „Premágala je Mati tvoja“. To je szpovid nevernikova.

Marijini szini oszlobodjeni z mogocsnov száblov od nepriátelov vszígár njoj etak klicsejo: „Blagoszlovlena Ti od Goszpodua Bogá med vszejmi zsenami na zemli, ár je Goszpod tvoje imé zviszo tak, da szláva tvoja ne bode nigdár preminola z lüszkih vüsztl!“

Fr. Hermenegild.

Pripravlanje k szvétomi precisicsávanji.

Nej je zadoszta to, naj nasa dűsa vu milosci poszve-
csenjá bode, gda sztopimo k szvétomi precisicsávanji, nego je potrebno, naj bode nase szercé
okincsano z jákosztni. Hodimo záto k Jezusi
z zshivov verov, zvűpanjom, z lűbéznosztjov, z pokornim
szercom, ino iz zselenjom.

Vu sztárom vremení, kak nam to szvéti ocsevje právjíjo,
je ta návada bíla, ka je eden diakonus precisicsávajocse
glaszno opomíno pred szvétim obhajílom: „Sztopíte k
sztoli iz zshivov verov, z bojaznosztjov ino z lűbeznosztjov!“

1) Sztopimo záto mi tűdí k szvétomi sztoli iz zshivov verov.
Zsiva vera je te prvi zrok ka nász zdigne, ka náj sze za
naso dűso szkrbimo, ka naj Bogi szlűzsimo. Vszákoga
dobroga djánja fundament je vu zshivov veri. Te tak zsiva,
mocsna vera je vu vszákóm dusevnom ino telovnom deli
potrebna, ka naj sze ono delo goszpodnomi Bogi dopádne,
ali naj bole nam je potrebno to, vu szvétom precisicsá-
vanji, ár je to najvéksa szkrivnoszt nase szvéte vere. Nindri
je nej teliko zakriti goszpoden Bog, kak rávnok vu najszve-
tesem oltárszkom Szvesztvi.

Ki szamo malo premisláva, iz etoga szveta gda vido
nebo zemlo, more szpoznati Goszpodnoga Bogá, ki to vsze
sztvoro, ár szamo od szébe bi nikaj ne moglo bíti. Ali
vu najszvetesom Oltarszkom Szvesztvi znasimi ocsmi vidimo.

odzvůna krůh, ostio, ino dōnok nam szveta vera to právi, nej je krůh to, nego zakriti Bog, isztinszko Telo Jezusa. Ta najvéksa szkrivoszt nase szvéte vere zsele od nász edno trdo mocsno vero, náj ne verjemo onomi, ka vidimo odzvůna, nego nakoj nász szveta vera vesi. Eti je potrebna ona zsiva vera od stere mili Jezus govori, stera je escse mogocsna brege prejk preszedávati. Eden teh prvi zrokov zakaj je mili Jezus najszvetese Oltarszko Szvesztvo nasztavo, je to, ka naj vu nami jákoszt vere pobűdjava, tak vesi tridentinszko veliko szpraviscse.

Vu kom je bila hűdoba nasih prvi roditelov esi ne vu tom, ka szo ne vervali, ka je Goszpoden Bog pravo? Ádám pa Eva szta ne vervala, ka pod prepovedanim szádom sze szmrt zakriva; bole szta vervala zapelivomi satani kak Goszpodnomi Bogi. Ino zdaj záto kak, da bi etak govorio Goszpon Jezus iz Oltarszkoga Szvesztva: to prvo nevōrvanoszt iz stere je prisla vsza nevola na cslovecsanszki národ, moji vucseniki tak popravijo, ka mocsno ino sztálno verjejo. Ino zagvűsno bole nemremo pomiriti Goszpodnoga Bogá, bole nemoremo nadomesztiti nevernoszt nasi prvi roditelov, ka to najvékso, neizgrűntano szkrivoszt nase szvéte vere mocsno verjemo, sztálno vadlűjemo: ka je Jezus vu podobi krůha zakriti nazocsi. Ta mocsna sztálna vera je vredna one vhále stero Jezus etak Glászi: „Blajzseni szo oni ki nevidijo ino dōnok verjejo“.

Te tak zsiva mocsna vera, ka je Jezus zaisztino nazocsi vu najszvetesom Oltárszkom Szvesztvi, to vszakojacsko potrebno szí gori pobűditi pred szvétim obhajilom. Ki ne pobűdi zsive vere, onomi sze tak godi kak ednomi csloveki ki vu naj lepsem meszti bi pocsivao, gde je szam kincs, lepota, cenjenoszt, pa szí nebi nikaj vzeo.

Ali ka ma táksi szpajocsi cslovek za dobicska, esi med najvéksimi kincсами lepotami lezsi, vej pa nema veszelja nad njimi, ár je ne vzeme na pamet. Tak sze godi onomi tűdi, ki nema zsive vere gda sze k Jezusi pridrűzsi vu szvetom obhajili. Neszkoncsano veliki kincs ima priszebi, ino dōnok ne csűti ár szpi njegova dűsa, nej sze pobűdo vu szebi zsivo vero. Záto nász opominá Apostol: „je potrebno onomi ki k Bogi priblizsáva, ka naj verje, ka je On, ino ka Bog njega iszkajocse obdeli.“ (Zsid. 11., 6.). To pa ka naj znamo ka je vu najszvetesem Oltarszkom

Szvesztvi Bog Jezus nazocsi na to nasz pa rávnok pobűdenje vere pripela. Gda vu kraleszkoy palacsi sze oznani, ka král pride: vszaki iz meszta sztáne, ne gucsi, ne pázi na drűgo szamo na krála. Ino csi bi dűnok sto ne to csinio, na priliko ne bi gori sztano, bi okoli sztojécsi govorili: te ne verje ka král priblizsáva.

Zátok mi moremo gda nas nebeszki král Jezus Krisztus kuám pride moremo sztov najvéksov pazlisztvjov ino zmo-csnov verov Njemi proti idti.

Záto prvlé liki k milomi Jezusi vu szvétom precisicsá-vanyi ides, préd szébe szi posztavi Szvétoga Tomása, ki je na kolena szpadno pred Jezusom ino goriszkricsao: moj Goszpod! moj Bog! Premiszli szi té recsi „moj Goszpod“ „moj Bog“ malo bole obilno. On, ki ktebi pride vu szvétom obhajili je tvoj goszpod všeh kralov, je tvoj goszpod ár te je sztvoro, ár te gori drzsi, ár ti dá vsze ka más, je tvoj Goszpod ár csi bi szvojo roko, sterov te gori drzsi, od tébe fkraj vzeo, bi te nebi vecs bilo. Tvoj goszpod je, ár te odkűpo ne szpreminlivim zlátom ali szrebrrom nego te odkűpo szvojov lasztivnov krvjov.

On je tvoj Bog, ki te je med telikmi lűdmi vűodébro ino na právo vero pozvao, ino za kotrigo szvéte materé cerkvi posztavo brezi tvojega zaszlűszka.

Tvoj Bog je On, ki je za tébe volo cslovek posztano ka naj za tébe szvoje zsvljenje dá.

On je tvoj Bog, pred sterim trepecsejo nebeszki ko-ruske, pred Kém szo escse angelje ne zadoszta csiszti. On je tvoj vszeznejocsi Bog, ki vidi tvoje szercé, tvoje miszli, ki tebi ednok iz osztrov pravicsnosztjov plácsa tvoja dela.

Vidis, csi szi tak premiszlis krszcsanszka dűsa pred szvétim oblajilom, te szamo od szébe pride vu tébe po-bozsnoszt, szvéti sztráh. Ár sto bi dűnok mogocsen bio miloga Jezusa glédati vu Oltarszkom Szvesztvi brezi sztrahá ino pobožsnoszt? Sto bi ne szpadno pred njim na kolena? Gda je Dániel prorok ednok vreden bil ed-noga angela viditi, ga je táksi sztráh prehodo, ka na lice je szpadno, ino sze je szamo te na kolena mogocsen bil podpreti gda je njega angeo za roko prijao ino goripo-mogo. Kakso postenjë ino sztráh moremo záto mi csűtiti,

gdé mi vu najszvetesem Oltarszkom Szvesztvi ne angela nego Bogá, Goszpoda vszeh angelov mámo, pred Kém trepecse cela néba.

Csi szi mi to premiszliuno, te bødemo sli fküp szklenjenimi rokámi, z na zemlo pobitimi ocsmi ta k Jezusi, bode vszaki vido ka známo ka csinimo. Ka to zvünesnje pobožno oponásanje neszмимо za lüdi volo csiniti, ár bi to szkazslivoszt bila, nego za Boga volo sze szamo od szébe razmi.

(Dale.)

Dr. Lenarsich.

Szvéte rane.

(J. I.)

Krisztus je vmro — v grob njemi szvéto
Telo polozseno ;
Na teli je pét znaménja
Pét rana je na Njem ovo :

Ovo, roké, nogé szvéte
Trdimi cvekmi, prebodene,
Osztrom szolicom — oh sztrahota !
Prsi szvéte szo odprte.

Odprte szo szvéte prsi
Prebodeno szrcé tiszto,
Ono, stero je lüdsztvo
Neizmerno vszigidár lübito.

* * *

Z tih rana, neizmerno,
Sterom je On lübo tebé,
Csti to lübezen, pa njemi dáruj
Za tó lübézen szvoje szrcé...!

Fr. Herm. H.

Példa.

Ivánjszka misica (kak nesterni zovéjo „krsztnik“) je jáko szvejtila v noci vu velkoj kmici. Vidila je krasztava zsaba (tak zvána) to velko i lepo szvetkoszt, te je na to

szvetloszt szplūvala szvoj csemér. „Ka ti jesz delam, právi misica, da na méne plūjes?“ — „Zakaj tak szvejtis“, odgavori zsaba.

Ka vidimo sz toga? To, ka tak, kak tá zsaba delajo vnogi ljūdjé. Ár nájpostenejšemi csloveki scséjo dober glász vzéti, ogovárjajo ga, lazsejo na njega i kunéjoga, ár nemrejo podneszti csiszto i szvetlo naturo njegovo.

Vnogo i vnogokrát sze to csūje, ka vsze morejo podneszti dobri i neduzsni ljūdjé, od zlobnih cslovekov.

Fr. Hermenegild.

Szladko szrce Marijino.

Szveto szrce Marijino je poszoda Bozse milosce i darov. Bog szam szii je zvolo za szvoje prebivanje. Hizza Bozsa je obsinszki szvejt, na sterom prebiva on z szvojov neszkoncsanov velikosztjov, hizza Bozsa je bila Salamonova cérkev, v steroy je prebivao on z szvojim velicsasztvom. Csi je szvejt tak lepi, csi je bila Salamonova cérkev tak bogato okincsana, kak velicsasztno je moglo biti scse le Szrce Marijino, ki je bilo isztinszko i bozsansztveno prebivaliscse Najszveteisega. Nebeszki Ocsa szii je zvolo Devico za szvojo csér, Bozsi szin za mater i szv. Düh za szvojo nevezsto. Steri eslovek, csi bi mogeo olepsati szvojo csér, mater i nevezsto po szvojoj voli, je nebi okincsao z vszemi lepimi lasztnosztmi? Teda szii lehko miszlite, sz kak imenitnimi lasztnosztmi i prednosztmi je steo Bog okincsati szvojo csér, mater i nevezsto, podelivsi njoj naj bol milosztno szrce.

Marijino szrce je vretina vsze miloscse za zvelicsanje lüdi. Szv. Bernard jo primerja z vodotokon, steri zvéra z zsvoga sztüdenca vszeh miloscse, naimre z Bogá, ki pripela knam csiszto i bisztro vodo. Rávno té szv. vucsenik imentüje Marijo zsvi sztüdenec, vu steroga je

Bog vsze miloscese posztavo. Niedna miloszt ne pride z nebész na zemlo, da nebi prisla szkoz roke Marijine. Csi scsémo teda pozsivlati nasa szüha i otrpnjena szrca, mo-remo zvüpanjom pribezšati k tomi ozsivlajocsemi sztü-denci, k tomi kincsi vsze milosese; te kincs je pa preszv. szrce nevtepene Materé Bozse.

Milosztno szrce Marijino je varno zavítje nevolnim gresnikom. Szveti vucsenicje pravijo, da je Marija za Bogom jedino vüpanje gresnikov. Ka je Krisztus szam od szébe pravo: „Jesz szan priseo za volo betezšnikov ki potrebüjejo zdravnika, ne pa za volo zdravih“ — to vala tüdi od njegove Materé. Csi rávno ona, Devica vszeh devic, poszebnó lübi csiszte düse, pravicsne i pobožsne krscsenike, jo venda vlecse njeno materno szrcé k nesz-recsnim, oszleplenim i zgüblenim, ár ona kak njeni, Szin razszvetlüje szlepe, v zdiguje szpádnenje i iscse, ka je zgüblenoga. Marija iscse povszod gresnike i je najde — Szv. Ignacija je iszkala na bolniskoj poszteli i ga najšla tak gvisno, da sze je vszega daruvao Božsemi Szini, i obeszo szvoj mecs pri oltári nje szvetišcsa. — Szv. Mar-jeto Kortonszko je iszkala v goscsi pri mrtvom teli nje-noga pokojnoga gresnoga továrisa i jo najšla tak, da je Marjetino szrce, ki je bilo dozđaj szédežs odörni del, posztálo prebivanje szv. Dühá i da jo je Mati Božsa po-tom vecskrat obiszkávala i tolázšila.

Csi poglednemo na szvoje znotrasnje i premiszlimo-pretekloszt: ali ne materno szrcé Marijino steroga zmed nász iszkalo?, toga vcerkvi ár ga je genola kaksá prédga, drügoga na božsoj poti, ár ga je k zsalüvanji z mescšila njena podoba; tretjega je iszkalo, njeno premilo szrcé i najšlo na szredo poszvetnoga vešélja, pálik drügoga v neszrecsi.

Tüdi tebé iscse, pa bezšizs pred njov. Oh püszti sze venda nájti Mariji, da te pritiszne na szvoje materno szrcé i te napuni szvétov lübeznosztjov.

Marijino szrcé je závitje gresnikom. Nam vszem je potrebno takse závitje pred zalezovánjom satanovim, do-kecs zšivimo vu toj szkuznoj dolini, dokecs szmo gres-niki, szmo zmirom vnevarnoszti, priti v njegovo csarno-oblászt. Venda náj nam nade zadoszta szamo, da szpoz-namo to závitje, liki potrebno nam je da radi vnje pri-

bezsimo i da radi prebivlemo v njem. Zato nász Marija tak lübeznivo k szebi zové z recsmih szvojega szina: „Pridite k meni vszi, ki szte zsalosztí i potrti, jesz vasz bom potolázсила,“ i szkoz vüszí modroga Sziráha nász zové: „Pri meni je vsze vüpanje zsvilenje i kreposztí, pridite vszi kmeni,“, to je vszi ki szte z grehi zapravili zsvilenje, pri meni morete nájti novo zsvilenje, vszi ki szte po szvojih grehi zgübili jákoszt, pri meni morete nájti novo jákoszt; vi vszi ki szte premágani, zsalosztíni, príbezsíte kmeni!

Szv. Peter Damiján právi: Pribezsíte k Marijinomi szrci! blüzi njega biti je dobro, dugo pri njem sze müditi je scse bolse, zmirom prinjem osztáli je pa náj bolse. O nevtepeno szrcé Marijino, szsprozi nam to miloscso od szvojega szina Jezusa, ki sze je na zemli nász lanjao na tvoje szrcé i pri njem prebivao, proszimo te da bomo tüdi mi blüzi, dugo i zmirom pri tvojem szrci osztali.

Bojecsnoszt miné, csi szmo blüzi nám lübe sztvári ali persone. To vidimo nad decov. Pri nájménsoj nevarnosztí i neszrecsi, kama bezsi dete? k szvojoj materi; tam henja jokati; tam sze dobro pocšüti. Csi sze pa naszproti deteti. delects od matere, godi scse tak dobro, da njemi nikaj ne fali, sze varnde zmirom zgledáva krieci i zové; i tak dugo je nemirno i nezadovolno, dokecs je ne blüzi materé, ár le pri njoj njemi je dobro.

„Csi ne bote tak kak deca, ne pridete v nebeszko kralesztívo“, nam právi nás Zvelicsíteo. Zato moremo radi, kak dobra deca, príbezsati k szrci szvoje materé, k steró sz je zrocso Jezus na krizsi vizécsi: „Glej tvoja Mati!“ Oberném sze pa kvám matere, stere máte deco, i vasz pitam: stera z med vasz ne bo rada z veszéljom szpunjávala prosnje szvojega mirajocsega deteta? Povejte mi pa, stera mati zmed vász lübi bole szvoje dete, kak je Marija lübila Jezusa? Zato je szv. János apostol vedno rad prebivao blüzi Marije, ár sze je csüto szreecnoga. Nevtepeno szrcé Marijino je materno szrcé i tüdi nájbole lübeznive szmilene matere; zato more nam blüzi njé dobro djáti. Szv. szrcé Marijino je szrcé nebeszke Kralice, stero vsze premore, pred sterim sze angelje poklánjajo i trepecsejo hüdi dühovi, zato nam more dobro biti csi szmo blüzi njé, ár blüzi njé szmo za zavétjom proti vsza-

komi pregaujanji, szkriti pred nevarnosztjov, nebojecsi sze niksega szovráznika.

Pa vtégnete pitati: kak sze pa pride blüzi Marije? Z molitvov, stera vézse proszilca z Marijov; z naszledüvanjom njenih jákoszt sterini sze njoj krscsenik zmirom, bole priküpi; z szv. obhajilom, ki nasz kújoj priblizsa, ár Jezus Krisztus, steroga telo i krv mi primemo, je to vzeo iz Marije. Na té nacsin pridete prav blüzi Marije. Ali mi je potrebno da vasz ktomi szilim? Ne; vej prihájate veszelo k njenim pobožsnosztim, obiškávlete cérkvi, pokleküjete pred njenov pobodov i oltári, zakaj? záto ár szte zamij zse sztokrát szkuszili, da je dobro biti pri Mariji, da szte blüzi njé zse dobili vnoge miloscse od njenoga szrea.

O kak sze zsalosztlijo deca, stera szo mela dobre sztarise, znábiti dugo vremena, pa pride szmrt, ki njim zsvljenja poszvet vgászne! Kak velika zsaloszt sze polasztí zakonszkih lüdi, ki szo dugo let v kúp zsvieli, csi nemila szmrt locsi ednoga od drügoga! Csi zse ma zemelszka lübezen to lasztnoszt, ka nam veliko zsaloszt dela, gda nasz odtrga nam drage persone; keliko bole dela to nebeszka lübezen, csi moremo szamo za nikelko vremena zapüsztiti preszv. szree Marijino. Blüzi njega biti je dobro, pa scse holse je, dugo z mirom pri njem osztáti. Zato szo sze pravi csasztilci Marije neszo mogli locsiti od njeni podob i szvetiscs. Bavarszki krao Makszimilijan sze je po vecs dni midüo v ednoj romarszkoj cérkvi, vu steroj je po szedem vör vszaki den klecsao na trdom kamli pred Marijinov podobov.

Szveci szo szí csteli vu najvékse veszélje i tolázszbo, gda szo sze mogli müditi dugo vremena pred Marijim szrcem, zselé szvojege szrea razlevati v njeno preszv. szree — Szv. Kazimir je zmirom csakao pred cérkvenimi dverami dokecs szo ne bile odprte i potom je naj prvle sztopo v Marijino szvetiscse — Szv. Sztaniszláv Kosztká sze je vszigdar jokao, csi sze je mogeo zavolo dužsnosztí szvojege sztána locsiti od lübeznive Matere. Zato szo szveci vszigdar pri szebi noszili njene podobe i je povszod obesali, da szo vedno blüzi nje bivali — Od szv. Hedvige, polszke kralice sze este da njoj je ne bio za doszta den, liki je zela njeno podobó szeboj v poszteo i szí jo je djála na prszí, da je zsnjo zaszpala.

Od szvecov, ki nam kazsejo povszod zgled, sze moremo vsiti, kak moremo zacsnoti, da sze dugo müdi:ao pri Mariji. Teda dugo sze moremo müditi v njenih cerkvah, gda mámo csasz, pred njenimi oltari i podobami. Neszmimo prilike zamüditi, ne krajsati vör, ar pise szv. Bonaventura : Niednoga vremena ne obrnemo bole, kak toga, steroga pontücamo za molitev k Mariji — Moremo meti njene podobe na sztenah, vmolitveni knigaj, pri nasih posztelaj i njene szvetinje nosziti na prszah, da zamoremo tak, csi nam hizsno odpravilo i duzsnoszti nasega sztána ne dopüszi, dugo osztáti vcerkvi, — Moremo sze tüdi v mislenjih szpominati Marije, zajtra gda sze zbüdimo, pri üttrasnjoj molitvi i cserez den vedno na njo miszliti i sztem mislenjom szí vecser lecsti k pocsi-vanji, njeno podobo küsnoti i sze priporocsiti njenomi maternomi szrci, tak da nasz obdaja njena podoba vu szpanjih i szenjaj. To sze právi, dugo pri szrci Marije sze miditi i to lahko vszaki vsini.

Nazadnje je potrebno, da sztanovitno lübito Marijo, to je, da vedno osztanemo pri njenom szrci. Ona szama od szebe govori : „Blazseni je steri vszaki den veroszttüje pri mojih dverah“. Tak szo Marijo lübili szveci i tüdi nasz nagiblejo k ednákoj lübezni. Sztanovitno pri Mariji osztati sze pravi : vu vszeh prilikah nasega zsvljenja njoj zveszto szlüzsiti, vu veszelji i britkoszti, vu szrecsi i nevoli knjoj pribezati. Sto vu vszeh prilikah ohráni ednako lübezen i zavüpanje do nje od taksega sze lahko pravi, da jo sztanovitno lübi i da sze vedno müdi pri njenom szrci — Lübite teda Marijo, gda vam veszélje napunjava düso ; proszite jo, naj vam veszelje blagoszlovi i ga vam ohráni — Zavüpajte v Marijo, csi vasz tere nevola i britkoszt, ar ona nájbole zna, ka sze pravi trpeti, vej je vedno pripravljena vam pomagati.

Pribezsite k Mariji v telovnih potrebcsinaj i bolecsinah, ona je zdravje betezsnikov i pomocsnica krscsenikov, ona bo ozdravila vase rane. Nigdar nepozabite na Marijo, csi szte meli neszrecso vgreh szpadnoti ; ona zato szovrazsi greh, pa lübi gresnika, ki szpozna vero, obzsalüje szvoj padec i sze zselej szpreobrnoti. Ona njemi pomaga, ga zapüszi, liki njemi pride proti, ga zove kszebi i ga podpira, da more palik sztanoti.

S. J.

Preszvétó Szrcé Jezusovo — právo ocsinszko szrcé.

zirmák rokodelavec, Jakob po iméni, je meo zseno i csetvéro decé, stere je tezszo hráno, csi rávno ka je szkrben i delaven bio. Gda bi pa ednok velka drágocsa nasztánola, je priseo v nájvékso zadrego. V družsini je zmenkao zsives i Jakob ga je poleg szvoje nájbose vole nej mogeo priszkrbeti. Vesz obvüpani hodi po vulicaj meszta v sterom je prebivao. Tú szrécsa szvojega znánca, steri je rávno taksi szirmák bio, kak on. Té zapázi njegovo potrtoszt i pobítoszt i ga píta, ka njemi jé. „Oh, moja nebozse zseno i moja deca!“ je zdejno Jakob. „Zse od vcsera poldnéva nemajo vecs niti zálozsa krüha i jaz nevem, kak bi njim ga priszkrbo, ár nemrem nájdti dela i zaszlüzska.“ Nato njemi odgovori znánc: „Szám dobro znás, da ti jaz pomádati nemrem, ár szám nicsesza nemam, a povedati ti scsém, kak szí mores szám pomádati. Tam v blizsini vulice jé náj mre nekák, kí sze vcsí zsile szekati. Té dá vszakomi nekaj penez, kí szí dá krv püscsati.“ — Jakob sze je bojao toga püscsanja i zavolo toga szí je tüdi nigdár nej dáó zsile odpreti. Ali lübézen do zsené i decé njemi prezsené vesz sztráh. Ne premislávle dugo, nego sze napoti k onomi vrasiteli, szí da zsilo vszecsti na ednoj roki i dobí od-njega dolocseno plácso. Gda pa zvedi, da szí na té nácsin scse

pri ednom drügom tüdi lejko zaszlüzsi peneze, ide tüdi k tomi. Z doblenimi penezi bezsí vesz veszéli k peki i kúpi krüh za szvojo drüzsino. „Lüba zsená, drága decsica! -- zakricsi z veszeszeljom, gda sztopi v hizso, — dáó szam szí krv püscsati, da vam priszkrbim krüh; vasa nevolá mi je szkoro potrla szrcé!“ Potom njim pove vszo zgodbo. Zsená i deca szo ga z szkuzami v ocseh obimnola i szo sze njemi zahválila za njegovo zveszto lübézen. To je bio právi ocsá, ki je krv dáó za szvojo deco! Njegovo szrcé je bilo zaisztino právo ocshnszko szrcé! K taksemi ocshnszkomi szrci deca lejko bezsijo z nájvéksim zavüpanjam! Ali miszlis, drághi estevec, da szí preszvéto Szrcé Jezusovo v mésoj meri zaszlüzsi to imé? Naszprotno, scse, vu doszta véksoj meri. Li pazi dobro!

Vnogokrát sze pripeti, da szmrít vkrajzeme kaksoj drüzsini szkrbnoga ocsó i tak sze deca i zsená znebijonoga, ki bi njim vszakdenésnji krüh pripravláo. Ár zsená nemre száma prezsvéti i prehrániti neodrascsene decé, záto poiscse, csi njoj je mococse, drügoga mozsá, steri bi njáj nadomescsáváo prvoga mozsá, deci pa provoga ocsó. Naj sze tüdi té mozs trdí z nájvéksov szkrbjov, záto deca li nejdejo k njemi z tisztim zavüpanjem, kak szo sla k szvojemi preminocsemi ocsh. Pa naj kázse proti njim esése telko lübézni, záto deca ne csütijo v szebi tisztoga nagnjenja, stero szo csütíla do szvojega pokojnoga ocsó. Deca zamá nevejo, zakáj. Ali znás tí? Ovo glédáj, té njoj je nej dáó zsvílenja, pokesc njoj je pokojni ocsá dáó zsvílenje. Detecse szrcé szamo od szebé csütí, da njemi je právi ocsá tisztí, szteri njemi je dáó zsvílenje, da je szamo njegovo szrcé právo ocshnszko szrcé, k steromi csütí nágib vu szebi. Szamo k tomi szrci ga vlecse neksa nepoznána mocs. Csi pa to pimerjávles na preszvéto Szrcé Jezusovo, mores praví, da je to Szrcé v právom pomeni, v nájvéksoj meri právo ocshnszko szrcé, ár je szrcé tisztoga, od steroga je vsze zsvílenje. Preszvéto Szrcé Jezusovo je szrcé Sziná bozsega, ki sze v szvéto m píszmi imenüje Recs bozsa.

Od té Recsi pa právi szv. János evangelist. v zacsétki szvojega evangeliuma: „V zacsétki je bila Recs, po njoj je bilo vsze sztvorjeno, ka je sztvorjenoga.“ Recs bozsa je sztvoríla celi szvet i vsze, ka je na njem. Záto szí tüdi ti sztvorjenjé té bozse Recsi. Vsze, ka szí i ka más, más

od njré. Od njé más telo i dúso, más zsvljenje, z ednov recsjov vsze. Recs bozsa, Szin bozsi je záto tvoj Sztoriteo, tvoj Ocsa, od steroga más scse vu véksoj meri zsvljenje, kak od szvojega telovnoga ocsé. Csi On nebi steo, i csi On nebi zse od zacsétka dolocso, da zaglédnes lücs szveta, ti túdi tvoj telovni ocsa nebi mogeo dati zsvljenja. Ali sze záto preszvéto Szrcé Jezusovo nemre po vszoy pravici ime-nŭvati: právo ocsinszko szrcé? Oh, scse vecs! Jezus Krisztus, vecsna Recs, ti je nej dáo szamo telovnoga zsvljenja, nego doszta dragse, düsevno zsvljenje. Zavolo prvoga greha szta prviva csloveka i vesz cslovecki rod zaszlüzsila vecsno szmrt. Prvi greh je njíma dúsam celoga cslovecsánsztva vzéo zsvljenje. Vszako dete, stero sze narodí v grehi i je záto na dúsi mrtvo. Ali pa znás, sto je dáo tvojoj dúsi zsvljenje? Jezus Krisztus, tvoj Odküpiteo. Pa kak? Li pogledni ga na krizsi z raszpétimi rokámi, z razbicsüvanim i z razmeszárjenim telom, z od trnja prebodnjenov glavov, prebitimi rokámi i nogámi i z preszmeknjenim szrcem.

Vsza krv njémi je sztekla, nega kaplice v njem. Ali znás, csemi je vsze to prenásao, csemi je prelejaó vszozvojo drágo krv? Da bi tebi i celomi csloveckomi rodi podelo dúšno zsvljenje, da bi nasz ocsiszto greha, zavolo steroga je bila mrtva tvoja i vszakoga csloveka dúsa. Záto szám právi: „Jaz szam priseo, naj májo vszi zsvljenje i naj je obilnejse májo.“ (Jan. 10. 16.) Ali scse mores dvojiti, da je Jezus Krisztus tvoj právi ocsa, njegovo preszvéto Szrcé zaisztino právo ocsinszko szrcé?

Ka pa escse nadale vlece deco z nepremáganov mocsjov k ocsinszkomi szrci, ka njim kázse právoga ocsó, je ocsinszka szkrb za deco, z sterov njoj priszkrbi potrebno hráno i drúge potrebne recsi. Ali pa znán preszvéto Szrcé Jezusovo ne kázse tiszte ocsinszke szkrbi? Oh, pa kak, i scse kama vu véksoj meri! Kak lepo ti právi szám Goszpod, kaksa szkrb prebivle v njegovom szrci zse za tvoje telo. Zném, da poznas njegove recsi: „Ne szkrbite za szvoje telo, z csem te je oblácsili. Poglednite ftice pod nébov, ne szejajo, ne zsnjejo, ne szprávlajo v zsitnice i vas Ocsa nebeszki je zsvé. Ali nejszte vi vecs kak one? . . . I za obleko zakaj szte natelko szkrbni? Ne szkrbite záto i ne pravite: „Ka mo jeli, ka mo pili, ali z csem mo sze oblácsili? Po tom zvedávlejo szamo pogani. Vas

“Ocsa nebeszki zná, da to vsze potrebüvlete.“ Na drúgom meszti pa právi: „Jaz i ocsa szva eden“. (Jan. 10, 30.) Ali nam je li mogeo lepse pokazati i opisziati szvojo ocsinszko szkrb, z sterov nam priszkrbi vsza potrebna za telo ?

Ali, kelko vékso szkrb nam je scse pokazao za naso dúso, stero je priszkrbo nájlepso obleko i nájbosó hráno.

Kak ti je znáno je nas Goszpod Jezus Krisztus goszto primerjávo nebeszko králesztvo k szvádbi i je túdi prisztavo, da k toj szvádbi nemre niscse priti, csi nema szvadbenoga oblacsila. Ka pa jé to szvadbeno oblacsilo, kakse jé? To je poszvecsüvajocsa miloszt bozsa. Pa kak drágo jo to oblacsilo. Szvéta Katalena Szienszka je vidla negda dúso v poszvecsüvajocsaj miloszt bozsoj, obleceno v to szvadbeno oblacsilo. Vsza prevzéta od lepote je zakricsala szvojemi szpovedniki: „Oh, csaszti ocsa, da bi vi videli, kak lepa je dúsa v poszvecsüvajocsaj miloszt, niksi trúd, nobedno delo vam nebi bilo prevelko, da zvelicsate dúse“.

Csi scsés videti, kelko je vredno to oblacsilo, zemi v roke zsvljenje szvétcöv, pa bos vido, ka szo vesinili, da je nebi zamazali ali cilo zapravili. Té je zapüsztó vsze szvoje imánje, szve csészti i szvecko veszélje, kak szv. Alojzij, drúgi je ráj pretrpo nájhüse moke i bolecsine, kak mantricje, szamo da nebi zgübila poszvecsüvajocse miloszt bozse. Sto nam je pa priszkrbo to oblacsilo, gde je mores dobiti? Znáam, ka ti je znáno, da je dobis v szvesztvaj, zlaszti v szvesztvi szv. krszta i szv. pokore. Szvesztva je posztavo Jezus Krisztus. Pa ne miszli, da ti je priszkrbo to oblacsilo brezi vszega trúda. Doszta sze more trúdití ocsa, da priszkrbi szvojoj deci potrebno obleko. Oh, doszta i krvávo je mogeo delati, trúdití sze v té námen nas Goszpod Jezus i to nej eden dén, nej eden tjeden, meszec ali leto, nego celih tritreszeti let sze je trúdo i znojúo. Oh, kelko krat szí je zmantrao szvoje noge kelkokrál otrúdo szvoje roke pri tom deli. I nazádnje je v najhüsem trplenji na krizsi mro, prelejao szvojo drágo krv do szlednje kaplice. Vsze to je pa pretrpo szamo zato, da je tvojoj dúsi priszkrbo drágo obleko, poszvecsüvajocso miloszt bozso. Kak ocsa szvojoj deci pokazse zsúlnate roke rekocs: „Glejte, deca, telko szam sze trúdo za vász, da szam vam preszkrbo obleko i drugo“, rávno tak ti

tüdi Goszpod kázse na krizsi szvoje prebite roke i uoge, szvoje prebodjeno Szrcé: Pogledni, reksi, kelko me je sztánola tvoja düsevna obleka!

I ti bi sese dvojio, da je preszvéto Szrcé Jezusov nej právo ocsinszko szrcé? Oh, escse vecs! Goszpod je tüdi dobro znao, da de tvoja düsa na tezsávnom potüvanji, na tom szveti potrebüvala técsne hráne. Pa kakso! Szvoje lásztno meszo, szvojo lásztno krv v szvesztvi szv. Resnoga Tela.

Ali szí mores miszliti vékso lübézen, vékso szkrb i záto tüdi bogse ocsinszko szrcé? Csi moremo onoga csloveka, ki je z lásztnov krvjov küpo deci hráno, imenüvati za právo ocsinszko szrcé, kama bole szí zaszlüzi to imé preszvéto Szrcé Jezusovo! I k tomi Szrci, punomi lübézni i ocsinszke szkrbi, sze ti nebi obrno ze-vszem zavüpanjom, clászti gda tvoje szrcé mantrájo rázne britkoszti i tezsáve, zsi te szküsávlejo vszakovrsztni krizsi i nevole?

Po Saig. P.

Dokáz, da jé Bog.

Tüdi med nami szlovenci sze nájdejo taksi preszvetleni modriásje, ki tajijo Bogá, tajijo pekeo. Tej lüdjé navádno ne zsvéjo tak, kak Bog zapovedávle i da njim od njuvih hüdobij nebi trbelo racsuna dati, sze z tem tolázsijo, da reksi nega Bogá. A z tem sze szamo tolázsijo i tá njuva tolázsba njim je jáko neszlána, kajti düsnávész je zmérom opomina na Bogá i njim zmérom pred düsevne ocsi posztávla hüdobije i krivice, stere szo vcsinoli. Da bi szi pa potiháli té tozsécsi glász düsneveszti, ne iscsejo tam vrásztva, gde bi je mogli iszkati i gde bi je tüdi zaisztino najslí, nájmre pri szpovedárnici, nego v szvojoj noroj pámeti sze tak scséjo znebiti bremena, stero njim tézsi düšo, da právjijo, ka nega Bogá, nej pekla i tak njim tüdi nede trbelo niksega racsuna dávati.

Tej novodobni poganje bi szi naj k szrci zéli szledécso zgodbo, stera je zsvi dokáz, da jé Bog i da je po szmrtni nej vsze dokoncsano. To zgodbo je zapiszao püspek Ulton, ki je prvlé vecs let bio miszjonar v Ausztrálii. Glászi sze pa etak:

»Na pokopaliscsi v Szidneji raszté lepo drevo na ednom grobi. To drevo je právi, zsvi dokáz, da jé Bog. Gda je cslovek, steroga telo prhnej pod tem drevom, na szmrtnoj poszteli lezsao, je stęo mreti tüdi tak brezbozsno, kak je zsvivo. Vsza molitev, vsze prosnje, vsze prigovárjanje nje-gove rodbine je bilo zamán. Pozovéjo me k betezsniki, steroga szam poznao dobro, kak zatrdnjenoga gresnika, da bi ga pripravlao na pot vu vecsnoszt. Doszégno szam zs njim rávno telko, kak drügi. Vesz trüd je bio zamán.

„Püszтите me pri méri, vej nega Bogá nej vecs. noszti“, mi je odgovarjao trdokorno. Gda szmo ga pa

scse bole proszili, nam odgovori: „Znáte ka, gda jaz merjém, mi vteknite vu vúsztá szüho szkalino, csi tá szüha szkalina pozsené i de rászla, potom vervlite, da jé Bog.“

Neszrécsen oslovek je mro escse tisztí dén, nej da bi sze szpokoro z szvojih grehov. O povedati sze njemi je mogeo cerkveni szprévod i pokop. Njegova rodbina szpuni njegovo hűdobno zselo i vteknejo mrtveci szüho szkalino vu vusztá. Za krátek csasz je sztáo na njegovom grobi lepi szpomenek z marmora.

Pretekli szta dve leti. Te zacснеjo lűdjé v pamet jemati, kak sze je zacsnola zdigávati tezska marmornata tábla pri glávi. Zdigávala sze je szploj vise i vise, dokecs je z raszpoknje, stera je nasztánola, nej pognalo figo drevo, stero zdaj lepó raszté na grobi.

Vszaki, ki obiscse pokopalisce v Szidneji, sze lejko z lásztnimi ocsmi prepricsa, da je ta zgodbica isztinszka. Tú sze je szpunilo, ka právi szvéto pizmo v knigi pszal-mov: „Isztina bo pognála iz zemlé.“

P.

Drobis.

Nemski caszar pa biblia. Od nemskoga caszara, Vilmosa II-ga celi szvet zná, ka je eden iz nájvucsenesih i nájmodresih vládarov denésnjih dnévov, za to csüjmo, kak szí on od vere premislávla : »Jasz gosztoma ino rad cstém biblio, stera vszikdár tam lezsi poleg moje posztele na nocsnom omári. Nemrem zarazmeti, kak more telko lüdh biti, steri tak malo márajo zo bozse nazvesztsávanje. Jasz pri vszakom mojem mislenji i djánji pitam od szebe, ka na to szvéto pizmó právi. Meni je biblia práva vretina, z stere szí mocs i szvetloszt zajimlem. Csi me obhodi vóra sztráha, ali bojazoszti, vszikdár sze z njov potolázsim. Vsza ki cslovek má takse vöre, vu sterih sze poniziti more pa kaksí trost njemi je te, csi precsté recsi biblie od poniznoszti.«

Tak gucsi eden luteranszki caszar od biblije. Lehko bi szí od njega példo vzéo vnogi katolicsan, ki szvojo vero zámetáva ino nancs ne ve, ka sztoji v katekizmusi i biblii.

Milodári za novo bogojanszko cérkev.

Z Ivánecz.

Grábar János	K 20	Rousz János szt.	K 5
Toplak Matjas	10	Kolossa János	10
Küplen Mihál	10	Pücko Stevan	04
Stefko Ferenc	10	Pücko Ivan	5
Legén Miklos	5	Stefko Mihál	5
Jerebic Ivan	10	Pücko Ferenc	10
Gábor Pavel	10	Pücko János	5
Stefko Stevan	10	Klár Vince	5
Horváth Ferenc	10	Zagári Mihál	10
Jerebic Jozsef	5	Jerebic Magda	4
Drvarics József	10	Spilák Stevan	5
Gábor Stevan	6	Csicsek Martin	5
Pücko Jozsef	5	Drávec Mihal	5
Donsa Stevan	20	Horváth Ferenc	6
Zagáry Jozsef	20	Klár Jozsef	4
Rousz Jozsef	20	Pücko Antona dovica	200
Rousz Stevan	10	Jágerics Jozsef	10
Godina Jozsef	10	Plej Katalena	10
Toplak Mihál	10		
Spilák András	10		
			<hr/> Vküp 539

Z Sztrehovecz.

Kovács Jozsef	K 6	Gerencsér Jozsef	K 5
Bojnéc András	5	Juha Stevan	4
Varga Martin	5	Gerencsér Matjas	10
Varga Ivan	5	Nemec Bára	20
Benkovics Mihál	10	Adanics Stevan	5
Schwetz János	10	Gerencsér Stevan	2
Gerencsér Paveo	10	Adanics Martin	3
Traibar Matjas	30	Szabotin Martin	8
Horváth Peter	10	Varga Petra dovica	4
Czaszar Martin	20	Bojnéc Ivan	40
Czaszar Klára	10	Traibar Jozsef	10
Varga Stevan	5	Ivanics Ferenc	10
Gerencsér János	10	Gerencsér Stevan	10

Bojnéc János	K	5	Bojnéc Martin	K	3
Varga Stevan nájml.		5	Nemec Martin		4
Horváth Jozsef		2	Domankis Ivan		10
Benkovics András		10	Nemec Rosa		10
Bojnéc Stevan		3			<u>10</u>
					Vküp 319

Z Bükovnice.

Györek Jozsef	K	10	Puhan Stevan	K	10
Mericsnják András		5	Mericsnják Ivan		7
Horváth Jüri sztarejsi		10	Horváth Stevan mlájsi		5
Horváth Vince		6	Toplak Peter		10
Lovrencséc Stevan		10	Toplak Ferenc		6
Glavács Jozsef		4	Varga Bedenik		3
Györek János		8	Toplak János		20
Glavács Miklos		7	Gorza Jozsef		2
Nemec Martin		6	Horváth Ferenc		10
Lovrencséc János		10	Camplin Martin		4
Horváth Jüri sztarejsi		4	Györek Peter		10
Horváth Peter		15			<u>10</u>
Puhan Bára		20			Vküp 202

